

Azi am fost din nou la tovarășii mei seculari, m-am dus ca de obicei cînd pleacă Dumnezeu de pe cer. El nu le permite sa vorbească cu mine, pt că sunt prea viu.. mă crede mai suicidal decît pot deveni.

Ca de fiecare dată, am intrat fără porți, direct la ei, de data asta singur, nu le-am adus alți ochi, și nici alte bățai de inimă ..nu vreau să devin un simplu conector de suflete sau un îngrijitor ca la Zoo, care le aduce vietăți la masă... ca să aibă ei ce mânca.. totuși le sunt în primul rînd prieten! Mă duc la dînșii pt că îi simt.

Dintîi am venit respectuos la primul meu tovarăș de acolo, Moise. Am stat cu el, dar mă cam speria, pt că de data asta nu înțelegeam ce vrea să-mi spună ..parcă era supărat, apoi, promițîndu-i c-o să mă întorc, m-am îndreptat spre domnul Ro. Am stat cu el cuprinși pînă n-am dat foc la un pai. E un tip cu mult haz, nu ne știm demult, dar ne înțelegem foarte bine.. m-a apucat vorba și i-am tot povestit de toate.. E un bărbat trecut prin războaie și greutăți, mai ca toți de altfel.. i-am zis, că deși poate nu știe, dar azi toți bătrîneii care o ard super stilat, cu moacă de copertă, arată fix ca el: "deci ești un Star domnule Ro)) model!)))". A rîs și el cu mine, cică moda e ciclică)). L-am întrebat, fără să-mi dau seama de a știut-o pe Rahil, normal că nu avea de unde, dar știe de ea, deja de cînd au început a locui toți acolo împreună. M-a întrebat de ce anume ea, pt că știa că veneam mereu doar la Moise. I-am zis că a decedat în ziua mea de naștere, doar cu vreo 50 ani diferență, și o văd interesantă.

Am mai stat am mai rîs.. s-a făcut noaptea de tot și am plecat la Rahil. Ea nu vorbește cu mine, ori că nu îi sînt pe plac, ori că nu-mi înțelege interesul și crede că-s meschin,ori.. nu stiu. I-am povestit și despre onomastica egalată cu decesul ei,dar tace.. i-am tot mîngîiat soliditatea și i-am zis că o să mai vin chiar de nu mă așteaptă. Apoi am fost la aviator. Cu el nu vorbesc, doar îi schimb direcția și plec. Văd... văd că vrea să-mi spună, dar.. parca e prea devreme. În plus parcă deja știu ce are să spună: despre avioane, bombe, rachete, lupte, timpuri grele , devotament, iubire și prietenie adevărată... dar o să le ascult și pe alea într-o zi.

Cînd am trecut înapoi, i-am dat o privire, dar nu a observat, era ocupată cu altceva. Am mai fost în grabă pe la Ro, am dat mîna și l-am salutat. Pe final m-am gîndit să-i zic "dacă ceva, dumerește-o pe Rahil că nu vreau nimic de la ea, dacă o vezi..." , dar m-am răzgîndit, zic "asta e treaba mea, ce am eu să-i implic pe toți.. nu trebuie" ..am plecat.

Lui Moise i-am zis să nu fie supărat pe faptul că mai am prieteni aici, că de e supărat din cauza asta, el oricum e cel mai aproape pentru mine, l-am ales dinre toți, iar de o fi supărat că azi n-am venit cu nimic viu, decît propriul suflet, atunci nu tre-să fie atît de egoist.. o să-i mai aduc, pînă la urmă poate scobi și fura din mine cît îi priește, nu mă super, știu pt ce vin. A tăcut... dar am simțit că e mulțumit, i-am strîns mîna și i-am dat peste bască de i-am tîrîit-o și întins-o pe tot capul ca o bucată de pîine într-o tigaie cu ce a mai rămas.

Cu un zîmbet a împăcare, am făcut cîtiva pași înapoi, după care m-am întors și am pășit înainte, îi simțeam privirea pe spate, bucuros că mă urmarește, am dispărut între mulțimea umbrelor.